

οὐδὲ δὴ τούτοις φατέον ἀειδρείους εἶναι. ἔτι γὰρ ἂν
 αὐτοῖσι πρὸ πάσης ἀφαιρέσθῃ, ἵνα ἐπι εἰσὶν ἀει-
 δρείοι. δὲ δὲ τὸν ἀειδρείον, ἀεὶ εἶναι ἀειδρείον.
 διὸ οὐδὲ τὰ θηρία, οἷον εἶδος οὐκ ἔστι τις εἴ-
 ποτι ἀειδρείους διὰ τὸ ἀμύνεσθαι, ἐπειδὴ πλῆ-
 ρῆστε λυπηθῶσιν. οὐ δὲ ἢ τὸν ἀειδρείον διὰ
 πάσης εἶναι ἀειδρείον. πάλιν ὅτι ἀλλήλη ἀειδρία
 πολυπικῆ δοκῶσα εἶναι, οἷον εἰ δὲ ἀρχόντων ἢ εἰς
 εἶδος πολιτῶν ὑποκρίσασθαι τοῦ κινδυνώσας, καὶ δὲ
 κωδῶσιν ἀειδρείοι εἶναι. σημείον ἢ τούτου· καὶ γὰρ
 Ὀμηροῦ περὶ τοῦ ἐκ τῶν ἑκτόρα λέγοντα,

Πολυδάμεις μοι προσῶ τοις ἐλεγχέλλω
 αἰαθῆσαι.

διὸ αἰστανεὶ δὲ ἐν μάχῃ. οὐδὲ δὴ τῶν τοιαύ-
 των φατέον εἶναι, ὁ γὰρ ἂν τὸν ἐπὶ ἑκάστῳ τούτων
 διορισμὸς ἀμύσας. οὐ γὰρ ἀφαιρέσθαι, μὴ
 διακρίνει ἀειδρία, ἵνα εἴη ἐπὶ ἀειδρείας. ἀπὸ
 οὗ γὰρ ἀρχόντων ἀειδέω, εἰ δὲ ἂν ἰσὺ ἀειδρείας,
 ἵνα ἐπι ὅτι ἀειδρείας. ἔτι καὶ ἀλλως εἰσὶν ἀει-
 δρείοι δοκῶντες εἶναι, οἷον εἰ δὲ ἐλπίδα καὶ προσδο-
 κίαν ἀγαθῶν. οὐδὲ δὴ φατέον τούτους εἶναι ἀει-
 δρείους, ἐπειδὴ τοῖς τοιούτοις, καὶ ἐπὶ τοιού-
 τοις ἀειδρείας λέγειν ἄποποι φαίνεται. οὐδένα
 εἶναι τὸν τοιούτων ἀειδρείον δεῖται εἶναι τὸν ὁποῖ-
 οῦσιν ἀειδρείον, καὶ τίς ὁ ἀειδρείος συνεπιόντων
 εἰπῶς μὴ εἶπαι, διὰ μνηστῆρ' ὡς εἰρη-
 μῶσιν ἀειδρείους ὄντας, ἀλλὰ ἀδιὰ τὸ νομίζεσθαι αὐτὸ
 εἶναι καλόν, καὶ τῶν ποιῶν, καὶ παρῆ τις, καὶ
 μὴ παρῆ. οὐδὲ δὴ παντελῶς αὐτῶν πάσης καὶ
 ὀρμῆς ἐγγίνεσθαι τὴν ἀειδρία. δὲ δὲ τῶν ὀρμῶν
 γίνεσθαι ὅσοι τῆ λόγου διὰ τὸ καλόν. ὁ δὲ ὀρ-
 μῶν διὰ λόγον ἐνεκεν τῆ καλῶν ὅτι τὸ κινδυν-
 νῆσθαι, ἀφοβος ὡν ἀπὸ αὐτῶν, εἶπε ἀειδρείας, καὶ
 ἢ ἀειδρία ἀπὸ τεύτεται. ἀφοβος δὲ οὐχ ὅταν οὐ-
 πτω συμπίσῃ τῆ ἀειδρία, ὡς ὅπως μὴ φο-
 βεῖσθαι. ὁ μὲν γὰρ τούτοις ἵνα ἀειδρείας, ὅ ὅπως
 μνηστῆρ' φοβεσθῶν οὐτῶ μὲν γὰρ ὁ λῆθος εἶναι,
 καὶ ἀλλὰ ἀμύσας ἀειδρία, ἀλλὰ δὲ φοβεῖ-
 σθαι μὲν, ὑποκρίσασθαι. εἰ γὰρ αὐτὸ μὴ φοβού-
 μῶσιν ὑποκρίσασθαι, ἵνα αἰετὴ ἀειδρείας. ἔτι δὲ καὶ
 ὁσπερ ἐπαύω διεκλιόμεθα, ἀπὸ φόβου καὶ κιν-
 δυνώσας, οὐ πάσης, ἀλλὰ τοῦ ἀρετικῶς τῆς
 εὐσίας. ἔτι δὲ οὐδὲ ἐπὶ τυχόντι καὶ παντὶ
 χροῖον, ἀλλ' ἐπὶ οἱ φόβου, καὶ οἱ κινδυνώσας
 πλείους εἰσιν. εἰ γὰρ τις τὸν εἰς δίκαιον ἔπος
 κίνδυνον μὴ φοβεῖται, πῶς ἀειδρείας ἐνεκεν γὰρ
 διακρίσασθαι διὰ τὸ μακρὰν ἀπέχειν αὐτὸν πλῆ-
 σίον γίνεσθαι, ὅσοι ἐνηκιστοῖσι τῆ δέει. ἢ μὲν οὐκ ἀειδρία καὶ ὁ ἀειδρείας, τοιαύτως.

At ne hos quidem fortes dicere oportet:
 quandoquidem si ab ipsis affectus auferatur,
 non erunt amplius fortes. Fortem si
 quidem, perpetuo fortem esse oportet.
 Et proinde ne fera quidem, ut fues, dici
 fortes possunt, quod quum isti dolorem
 fenferint, vltum eant iniuriam. Non o-
 portet verò qui sit verè fortis, cum ob
 perturbationem esse fortem. Est vicissim
 fortitudo alia, quæ ciuilibis existimatur: ve-
 lut si qui ciuium pudore offusi, tolerant
 pericula, vt fortes existimantur: quemad-
 modum, verbi causa, Homerus Hectora
 dicentem inducit,

Polydamas vereor me carpat in agmine
 primus.

Ideo pugnandum esse existimat. At ne
 hæc quidem dicenda fortitudo. In istorum
 enim singulis eadem congruet definitio.
 Quo namq. ablato non perditur fortitudo,
 C efficere fortem non potest: vt si pudore,
 per quem fortis erat, abstuleris. Sunt
 item & aliter fortes existimati ob spem,
 bonique expectationem. At ne hos quidem
 dicere fortes possis: quandoquidem tales,
 ac in talibus, fortes appellare videtur a-
 lienum. Proinde in nullis huiusmodi for-
 titudo collocanda est. Qualis igitur, &
 quisnam fortis sit, hinc considerandum. Ac
 vt paucis absoluam, qui nulla iam supra
 dicta causa fortis est, verum quòd id hon-
 nestum esse censet, id què faciat, seu ali-
 qua, seu nulla oblata fuerit occasio. Neq.
 tamen profus citra perturbationem, im-
 pulsivumque gignitur fortitudo. Expedi-
 verò impetum hunc à ratione proficisci,
 honesti causa. Qui igitur ratione ductus,
 honesti causa, ad pericula ruit intrepidus,
 is demum fortis est censendus, & in his
 fortitudo consistit. Nec enim talis fortis,
 cui profus nihil est formidolosum. Ita
 nanque etiam lapis, & reliqua inanimes
 fuerint fortia. Cæterum metuendum qui-
 dem, sed tolerandum. Nam si nihil metuens
 toleret, nequiquam fortis. Item (vt
 etiam paulò antè de metu, atque pericu-
 lo discernimus) non omne, sed offensiu-
 quadam delectum intelligimus. Neque i-
 tem in fortuito, & quouis tempore, ve-
 rum in quo & metus, & plura imminet
 pericula. Nam si quis decimum post anno
 fatutum nò metuerit periculum, quoniam
 factò fortis? Sunt enim, quòd longè ab-
 sint, fiducia pleni: qui si fuerint proximi,
 moriantur metu. Hæc denique fortitudo,
 & hic fortis.

pericula vitam
 auferant.

29. ἀναγνώρι
 κεί.